

primerimo čverstim postavam, nenavadni pridnosti, krasni lepoti in bistrimu duhu naših junaških mladencev ino jih po vsim enake sodimo. V nekkih starih bukvah *) smo našli, de je bil na Korciskim otoku, blizo Albanije, od pobožnih staršev kupčiskiga stanú rojen, lepo v keršanski veri podučén, v desetim letu starosti od korzarjev ali morskikh roparjev, na bregu imenovaniga otoka vjet ino v Carigrad prodan. Opomniti moramo, de je z njim vred tudi njegova mlajši sestrica, Jelica imenovana, vgrabljena bila, ter de on potem več ničesar od nje ni zvediti mogel.

Zdaj, ko mi od njega govorimo, je bil ravno dvajset let star. Dobro je pomnil, de so ga v mladosti Ivana, in očeta njegoviga Jurja klicali. V Saraju so mu pa le Lamprin rekli, in takó ga tudi mi prihodnič imenovali bomo.

Te dobe je Sultan Selim nekiga neotesaniga Azijata mohamedanske vere in turkomanskiga plemena za skrivniga dvorskiga ključarja imel, kterimu je vodstvo černih skoplencov izročeno bilo. Po imenu se mu je Hasan, po imenitni službi njegovi pa Kizlaraga reklo. Bil je mož mogočen, bogat, prevzetén, častogladniga, zavistniga, do zadnje zile strupeniga sercá. Čednost, urnost, lepota in sreča našiga Lamprina so ga grozno v hudobno dušo pékle. Prijazne besede, s kterimi je Sultan sploh Lamprina nagovarjal, so bile oistre britve za serce njegovo. Bal se je, de bi ga sčasama ta priden in izobražen mladeneč v cesarski milosti ne prehitel. Zatorej neprejenljivo misli, kakó bi mu škodo naklonil in cesarsko ljubezen odverníl. Tode kaj se zgodi? Hasan Kizlaraga se Sultanu Selimu nekidan neizrečeno zameri. S kakim djanjem ali opušanjem, nismo zvediti mogli. Sultan o temu ni govoril. Rečene stare bukve nam toliko razodenejo, de se je Sultan grozno razserdil, de je Hasana v hipu iz službe djati, njemu vse premoženje vzeti, ter iz Carigrada spoditi ga zapovedal. Hasanov obup in trud in stok so bili zastonj, zastonj vse prošnje njegovih prijatlov. Otetbe za njega kar več upati ni bilo. Zdaj se Lamprin h jeznimu cesarju podá, prosi in prosi takó milo, serčno in takó dolgo, de njegovo serce popolnoma vtolaži ino v korist nesrečniga Hasana gane. Sultan odpusti, pri ti priloznosti pa reče našimu Lamprinu te pomenljive besede: „Zarad tvoje čiste duše, zarad tvoje lepe prošnje, zarad milosti moje do tebe prizanesem in pozabim. Ti pa ne pozabi mojiga svarjenja in se vari te hudobne kače, de te za plačilo v persi ne piči.“

(Dalje sledí.)

Somenj v Ljubljani.

Poslednji somenj v Ljubljani, ki je 14 dni terpel, je veliko ljudi vkupej zbral, in kupci ga večidel hvalijo. Živinski somenj je bil nekoliko slabiji, kar govoda vtiče: nar viši cena par volov je bila 150 goldinarjev. Kónj je bilo dosti na prodaj, prodanih pa le malo. — Kar se nam je ta somenj nar bolj čudno zdélo, je, de smo le malo judov vidili se okoli plésti; le nekaka dva sta srebernino in zlatnino pod nič prodajala. Zlat perstan za dva groša !! Ljuba duša, kaj si boljiga želiš?

*) Hekathomithi, ovvero cento novelle di M. Giovanni Battista Giraldi Cinthio.

Kaj imamo od letašnje spomladi pričakovati?

Zima je zares letas hudo z repam vila, vunder polje krog in krog takó lepo stoji, de ga je veselje viditi. Sená bo na kupe. Tudi sadne drevesa nam večidel dobro letino obetajo. Bog daj, de bi vse srečno dozorilo! — Res! ni ga prijetnišiga časa, ko je spomlad, ki nam toliko nedolzniga veselja prinese:

Narava zbudjena
Ze vsa prerrojena,
Veselje oznan';
Iz rožic rumenih,
Iz plavih, zelenih
ma venec nabran.

Veselje je pravo,
Ko vidiš naravo,
Ponavljati rod;
To vživat', to gledat',
Sam moraš povedat',
De velik je god!

Ze ptičice v zborih,
V zelenih šotorih,
Vùn kličejo nas:
Zdej žvižgajo nizko,
Zdej zopet nakviško
Povzdigvajo glas.

Na hribe, v dole,
Tam dobre bit' volje,
Vùn! lep je ozir;
V pisane loke,
Med bistré potoke,
Na biserni vir!
K. Klemenc.

Pismenstvo.

(Zemljopis celiga sveta.) Vidéci pomnjanje mladiga pismenstva v zemljopisnih delih, ki bi nas učile bolje poznati veličansko teló, na kterim prebivamo, je g. Milovan Spasić v Beligradu spisal v južnoslavskim narečji bukve z naslovom: Zemljopisanje celoga sveta. Naróčenje nanjo: 2 dvajsetici v srebru, terpi do konca Rožnicvéta.

Danica.

(Srpske narodne pesme) zbrane in na svitlobo dane od Vuk-Štefanovića Karadžića lani v našim listu oznanjene, so naprodaj v tiskarni arménskiga samostana na Dunaji. T. j. druga knjiga, v kteri so naj stareji junaške pesmi. Podunavka.

Zahvala.

Čast. gospodu A. I., pridnimu botanikarju, se serčno zahvalimo za novo poslanje slovenskih imen, ktere so mnogoverstnim zelišam v Celejski kresii navadne. De bi ta rodoljubi domorodec veliko naslednikov imel!

Vganjka.

Pastaričica je ovce pasla; mesár pride in jo vpraša: Punčika! koliko imaš ovac? Mu odgovori: ko bi jih bilo še enkrat toliko, in pol toliko, in četertinko toliko in pa ena, bi jih bilo ravno sto. — Povejte mi, koliko jih je pasla?

Današnjemu listu je tridefeti dél vinoréje priloshen.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	17. Velkitravna.	13. Velkitravna.	gold.	kr.
1 mernik Pšhenize domazhe ..	—	—	1	24
1 » » banafhke ..	1	21	1	25
1 » Turfhize	1	2	1	—
1 » Šorfhize	—	—	1	4
1 » Rěshi	1	—	1	6
1 » Jezhmena	—	51	—	—
1 » Profa	—	59	1	5
1 » Ajde	—	48	—	—
1 » Ovfa	—	37	—	35